אפרים (שולץ) שילה – 'מיכה'

תפילת יום הכיפורים על פסי הרכבת של מעפילי 'גאולה' ו'מדינת היהודים'

באוקטובר 1947 יצאו מנמל בורגס, בולגריה, אשר לחוף הים השחור, שתי האוניות "גאולה" ו"מדינת היהודים". 4000 עולים הגיעו מרומניה בחמש רכבות דרך תחנת הגבול בג'ורג'ו. הייתי על הגבול ועברתי לצד הרומני במסווה של שוטר בולגרי. אלפי יהודים שלא נכללו ברשימת העולים הגיעו לגבול בעטייה של ידיעה שנפוצה כי העלייה תופסק. הלחץ היה כבד ביותר והתגברנו עליו רק בסיוע המשטרה הרומנית. הרכבות יצאו בערב יום הכיפורים. הייתי ברכבת האחרונה והנסיעה אמורה הייתה להמשך 24 שעות. העלייה על האונייה נקבעה ליום הכיפורים. לוח זמנים זה הוכתב לנו כתוצאה מסידורים מסובכים עם משטרת החופים של תורכיה. אוניות הצי הבריטי המתינו לאוניות המעפילים בצד הים-תיכוני של המיצרים ובכך, לחצו על הממשלה התורכית שלא לתת לאניותינו לעבור את המיצרים. מטרת צעד זה הייתה להחזיר את אניות המעפילים לנמל ההפלגה על פי דגם "אקסודוס".

באחת התחנות, נכנסה לתאי ברכבת, משלחת מטעם העולים הדתיים, בתוכם גרעין של בני עקיבא ובפיהם הודעה כי הם מתנגדים לנסיעה ברכבת ולעלייה לאונייה ביום הקדוש. כל הסברי לא הועילו. בקשתי את מפקד הליווי הבולגרי להצטרף אלי לתחנת המשטרה הקרובה. משם, התקשרתי אל איש הקשר שלנו בסופיה, הסברתי את המצב ואת החלטתי. הרכבת הוסטה למסילה צדדית ב"שום מקום" בפרוס החג ל – 25 שעות. מתוך כ- 1000 נוסעי הרכבת התארגנו מניינים משני צידי הרכבת, כשהמשטרה הבולגרית שומרת על כל הגבעות מסביב לבל ייווצר מגע כלשהו עם האוכלוסייה המקומית. זו הייתה חוויה בלתי נשכחת.

מספר חודשים יותר מאוחר [27 דצמבר 1947], הפליגו מנמל בורגס שתי אוניות [הפאנים] ועל סיפונן כ – 15 אלף עולים, מרביתם מרומניה ומיעוטם מבולגריה. היה זה מחזה עוצר נשימה, כאשר 30 אלף ידיים מנופפות לשלום מעל סיפוני האוניות המפליגות בדרכן לישראל.

<u>באותם רגעים אמרתי לעצמי: מדינת ישראל יצאה לדרך.</u>

אפרים שילה מתראיין לעיתונאי שלום צוריאל בערב יום העצמאות,

"הצופה" ד' באייר תשמ"ט, 9.5.89.